

פרשת בא המאור שבתורה

מעט מן האור דוטה הרבה מן החושך

לע"נ: מו"א עט"ר הכ"מ חיים בן שמחה ז"ל לרפואת והצלחת: שמחה בת נעימה תחי'

שבת ח' שבט התשע"ז

הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת
17:00	17:52	18:28
16:57	17:49	18:24
16:57	17:49	18:24
17:00	17:52	18:27

כל הזכויות שמורות

ישא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יובל דהאן נ"י 050-4194600

הנורא יתברך, יצו לנו שתי אוזניים ולשון אחת? כדי שנשמע יותר ממה שנדבר

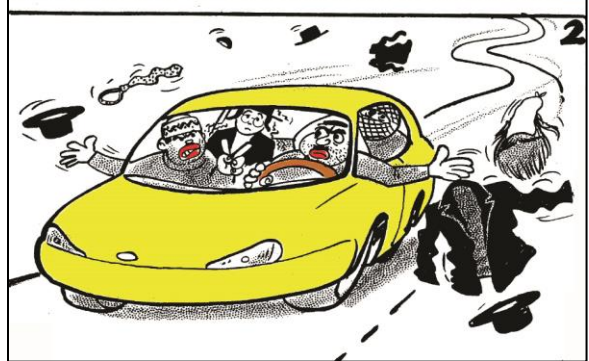
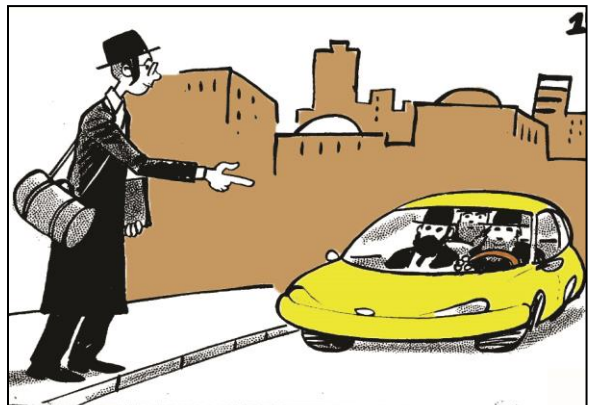
אישה מסוימת המתגוררת בארה"ב סיפרה בימי השבעה, כי במשך **השבוע עשרה שנה** לא נפקדה בילדים. היא התפללה על כך רבות. והנה באחד הלילות הראו לה בחלום כי תעלה לירושלים, ותלך למקובל בשם רבי **דוד הכהן**. ומשה יברכה תיושע. היא עלתה לירושלים ובררה עד שמצאה את רבי דוד (סיפרה כי הראו לה את צורתו ומקום ישיבתו בישיבה בחלום). ומשברכה הרב **נפקדה בילדים**.

האדם צריך תמיד ליתן אל לבו ולזכור תמיד שלגבי כל דברי העולם הזה על כל תאוותיו המגושמים, הלא הוא בן **חילוף ותמותה** ולא נשאר בידו מאומה מכל זה. רק מה שסיגל לעצמו תורה ומצוות ומעשים טובים הרי אלו שלו.

בשנת תש"י עלה ארצה. רבי **לוי חזקיה** זצ"ל כשהוא עוזב את הוריו, אחיו ואחיותיו. ובא לארץ הקדוש מתוך רצון ללמוד תורה, כשהגיע לחיפה בקשו ראשי הציגונות לשבצו בקבוץ שומר הצעיר. הם בקשו לצרפו **למסע השמד** הנורא שהעבירו את כל בני עדות המזרח. הוא שאלם שאלה אחת: "האם יש שם בית הכנסת או מקווה?" משנענה בשלילה **סרב לפנות למקום** ולא הסכים לזוז מאולם הקליטה, גם לאחר ששובצו כל העולים והוא נותר אחרון המשיך לסרב, ומבקש... כרטיס נסיעה לירושלים. בלית ברירה החתימוהו הרשעים הללו על טופס ויתור על כל זכויות העולים.

ונוכח פניהם המשתאות **חתם בשמחה** על טופס הוויתור ובלבד שיקבל כרטיס נסיעה לירושלים. כך עלה רבי לוי לירושלים כשבירדו תיק קטן שהכיל טלית ותפילין, חומש, משנה ומעט בגדים.

מי שאינו מסתפק במספיק - לעולם לא יספיק לו דבר

בנו שליט"א של הרב **יעקב יוסף** זצ"ל מדגיש ביותר את הענווה והשפלות אשר הייתה כל מהותו. למרות שהיה גאון אדיר הבקיא בכל **מכני התורה**, לא החזיק מעצמו כלל. ולדוגמא, כי בתקופה האחרונה סיפר לו אבא, שבהיותו היום בתפילה (כדרכו בכל יום) בקבר **שמעון הצדיק** נפגש הוא עם כ"ק הגה"צ הרבי **מתולדות אהרון** שליט"א וביקש מן הרבי כי יברכו לרפואה. והיה שמח מאוד מברכתו של צדיק. אולם סיים האבא ואמר: האדמו"ר שליט"א בקשני שאברכו להצלחה בענייני מסויים, ואני ברכתיו. אולם הפטיר בזלזול: וכי מה שווה הברכה שלי...

מעץ אחד ניתן להכין מיליון גפרורים. בגפרור אחד ניתן להשמיד מיליון עצים

נבות ה'ה מלמד רבי **בן ציון אבא שאול** זצ"ל את תלמידיו ומתנבא על גדל הסבלנות, ההקשבה ואריכות האפים שצריך האדם לנהג בתוך ביתו, כי זהו **מרכו חייו**. שם בניו גדלים, שם מתחנכים ומקבלים מופת ודגמה, ומתעצבת דמותם האישית לכל ימי חייהם.

פעם בשעורו הקבוע בשבת הביא את דברי הגמרא האומרת, אין מזוגים לו לאדם אישה אלא לפי מעשיו. והוסיף, כי אם רואה אדם שאשתו **לא נשמעת לקולו** וכדומה - האשמה תלויה בו, ולכן צריך הוא לתקן את מעשיו, וממילא יתהפך לכהן לטובה.

עדיף לשתוק ולהחשב כטיפש - מאשר לדבר ולהוכיח את זה

בספר התניא
נאמר: "הכול טוב בתכלית רק שאינו מושג, ובאמונה זו באמת נעשה הכול טוב גם בגלוי". **בכל יהודי יש** אמונה, אולם היא צריכה להיות 'באמת', כי האמונה עצמה היא כוח 'מקיף', ואמת היא דבר 'פנימי'.
כשמכניסים את **האמונה לתוך רגש** פנימי, הכול נעשה טוב גם בגלוי.

נקודה למחשבה
פעם הגיע הבן לאביו החכם וסיפר לו בשיא ההתלהבות: "אבא, מצאתי סוס פראי, נמצא אצלי באורווה, אבא נכון שזה **דבר טוב**?... ואבא החכם ענה: "לא יודע... ימים יגידו...". הבן שלא הצליח לרדת לסוף דעתו של אביו, לא הבין את התשובה וניסה לשכנעו שוב: "אבא, מצאתי סוס, שוויו רב, כך שיצאתי נישכר מהמציאה, נכון שזה דבר טוב?" והאב השיבו בשנית: "ימים יגידו"... הבן לא כל כך הבין, אבל המשיך הלאה בחייו... והנה לאחר מספר ימים הסוס הפראי נתן בעיטה לדלת האורווה, שבר אותה וברח... הבן, מגיע עצוב לאביו ומתאונן: "אבא, **הסוס נרח**, הפסדתי סוס, נכון שזה דבר רע?"... והאב חזר על תשובתו: "לא יודע, ימים יגידו"... הבן שוב לא מבין את ההקשר וממשיך כרגיל... והנה, יום אחד, הוא פותח את האורווה ומוצא בה שלושה סוסים, הסוס חזר עם עוד שני חברים... מתלהב כולו שואל הוא שוב את אביו החכם: "אבא הרווחתי הפעם שלושה סוסים, נכון שזה דבר טוב?"... והאב כדרכו עונה את תשובתו: "**לא יודע, ימים יגידו**"... לאחר זמן הסוס נתן בעיטה, הפעם לא לדלת האורווה, אלא לבן, שבר את שתי רגליו ושלה אותו לאישפוז - חודשיים גימלים!...
והבן לא שכה גם הפעם לשאול את אביו: "אבא נשברו לי הרגליים מהסוס, נכון שזה דבר גרוע?"... והתשובה לא איחרה לחזור על עצמה: "לא יודע, ימים יגידו"... כעבור זמן עברו נציגים מהשלטון המקומי לגייס בחורים בגילאי 14/15 לעבודת פרך למשך 25 שנים בצבא (קנטוניסטים).. מגיעים לאותו הכפר ורואים בחור נכה עם רגליים שבורות... אז עזבו אותו... **הבן צהל ושמח** והתלהב בפני אביו: "אבא, הרגליים זה רק שבר, שמים גבס וזה מחלים, אבל בזכות כך ניצלתי 25 שנות שירות בסיביר"
כדי להבין עד כמה שישנה סיבה ומטרה לכל אירוע - 'ימים יגידו' - **רק כעבור זמן רואים את ההקשר והסיבה**... לפעמים כעבור יום. או חודש. שנה. אלף שנים או אף היסטוריה שלמה... אבל בסוף הכל כמובן לטובה... (העורך)

מספר הרב יעקב שבידא, ראש ישיבת מרכז הרב. לפני שנים רבות, בעת שכהן מרן **עובדיה יוסף זצ"ל** כרב של תל אביב, הוזמן לדבר ב"כינוס תורה שבעל פה" במוסד הרב קוק בירושלים. מפאת שינוי הזמנים, הגיע מרן אל בית מדרשנו, ממרכז הרב, **בסדר אחר הצהריים** וישב ללמוד. ניגש אליו הרב **יהודה חזני זצ"ל** ושאל: **אולי הרב יסכים להעביר לנו שיעור?** שאל אותו הרב: **במה אתם עוסקים?** אמרו לו: **במסכת שבת**. זמן קצר לאחר מכן, החל מרן לומר שיעור במשך למעלה משעה, על סוגיות **הנלמדות**.

גדולה הכנסת אורחים מקבלת פני השכינה. אם לא תפתח מיד את הדלת **לאורח בלילה קר**, הוא עלול לקפוא מקור, ואילו השכינה היא אש לוחטת ותוכל להמתין מעט!

פעם נסע **החזון איש זצ"ל** מביתו לתל אביב, להשתתף בשמחת אחד ממקורביו. לאחר השמחה, נאלץ החזון איש להמתין לרכב שיחזירו **לנני ברק**, הוא עמד על המדרכה שמחוץ למקום השמחה ומאן דהו הציע לו לשבת על כסא עד שיגיע הרכב. **סיבב** החזון איש להצעה זו, בנימוק שאם ישב שם הרי העוברים והשבים במקום יצטרכו לעקוף את המדרכה והיו גזל הרבים!

מעשה ביהודי תלמיד חכם שעברו למעלה מעשר שנים לאחר נישואיו ועדיין **לא נולדו לו ילדים**. הואיל ויהודי זה היה בן יחיד להוריו, לחצו עליו בני משפחתו ובפרט אמו, שיתגרש וישא אשה אחרת. משלא יכול היה להמשיך ולעמוד בפני לחצה של אמו, הלך להתיעץ עם הגאון רבי **איסר זלמן ומיצר זצ"ל** כיצד עליו לנהוג. השיב לו ראש הישיבה על שאלתו ואמר: "אני מסכים שתתגרש, אבל בתנאי אחד, שלפני כן תלך אשתך למשך שבועיים ימים **לבית הבראה** ולאחר מספר חודשים תוכל לגרשה..."

פעם פגשו ברחובה של עיר את הצדיק רבי **אריה לוי זצ"ל** ושאלוהו לאן פנו מועדות? השיב שהולך ללווה. שאלוהו: מי הנפטר! והשיב: **אני יודע**... תמהו השואלים, נענה רבי אריה והסביר: ראיתי במודעות האבל שפורסמו בחוצות, כי האיש נפטר לאחר יסורים קשים, מכאן שהוא **בעל מדריגה**, על כן הולך אני לגמול עמו חסד של אמת..."

רשימת תפוצה
info@hamaor.net

סיפורה פתו של הגאון רבי **מרדכי גיבפור זצ"ל** ראש ישיבת טלוי: רציתו של רבי מרדכי נולדה בערב יום הפפורים. ככל ערב יום פפור היה רבי מרדכי עצמו טורח ומכתת רגליו **לקנות פרחים** לרצונו לכבוד יום הולדתו. על אף היותו שקוע בלמודו, ובמיוחד בעצומו של ערב יום פפור, נעל אף שאין זה **כבודו** של ראש הישיבה שיארוהו מהלך בערב יום פפור ונר פרחים בקדו, אף על פי כן לא מנע עצמו מזה. ואף בערב ימיו, כשכבר קשתה עליו מאד ההליכה, היה מזמין רבב שישקח אותו לתנות הפרחים.

משולחן גבוה

דברי תורה מפי ראש מוסדות "אור החיים" הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

"וְאֵנִי אֶקְשֶׁה אֶת לֵב פְּרַעַה וְהַרְבִּיתִי אֶת אֶתְנִי וְאֶת מוֹפְתֵי בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם" (שמות י, ב).

לפעמים אדם מרגיש שיש לו איזו צרה וזעזע ומתרעם בליבו מדוע הקב"ה שולח לו דבר זה, אך הוא אינו יודע שהקב"ה תמורת הצער הקטן הזה מעיל אותו מנוק הרבה יותר גדול.

ומעשה היה בתלמידו של הבעל שם טוב שלאחר שחזר לביתו מיום הלימודים הארוך על מנת לנוח קמעה ולעבור כוחות ליום המחרת, הניח קערה ובה ספל מים לניטילת ידיים שחרית ועלה לישון על מיטתו. והנה, בחלומו הוא רואה שמכים אותו מכות נמרצות ונוראיות, עד כדי כך שמרוב הצער והבהלה הוא התעורר וקפץ מיד ממיטתו לראות מי הוא זה שרוצה להכותו, ובלא שימת לב פגע בספל המים וגרם לשפיכתם.

לא הבין התלמיד מדוע משמים מראים לו חלומות כאלה, ובינתיים תוך כדי שמהרהר דבר זה בליבו הלך להביא מטלית כדי לנגב את המים שנשפכו על הריצפה, ולהפתעתו הוא רואה בדרך שהגחלים יצאו מתנור החסקה כתוצאה מגזע עץ שנבקע, והתחילו לשרוף את שולי ביתו שהיה עשוי כולו מעץ.

מיד חזרו התלמיד לכבות את הדליקה, וכשחזר לחדרו ראה על מיטתו קורת עץ גדולה שנפלה מהתקרה מחמת הרוח החזקה (וכנראה לא הייתה מקובעת היטב עקב הרוחות והשלגים ולכן זזה ממקומה ונפלה), והבין שבזכות החלום שחלם וקם ממיטתו נעלו חייו, אחרת היה נופל עליו קורת העץ והיה הליכה נחמץ למנוות.

באותה שעה ראה התלמיד בחוש את ההשגחה העליונה, שני ניסים נעשו לו באותו לילה והצילו אותו ממוות בטוח. משמים שלחו לו חלום מבעית כדי שיקום בבהלה ובלא שימת לב ישפוך את המים וכתוצאה מכך יגלה את השריפה ויעסוק בכיבויה, ויתעכב מלהחזיר למיטתו ובכך ינצל ממוות.

נמצא שלפעמים הקב"ה מביא לאדם ענין מסוים כדי לפדותו מענין אחר נוראי ולפוטרו לחיים טובים וארוכים, רק עריך האדם להאמין בלב שלם, ויֵאֱמָן הַעַם (שמות ד, לא), ויֵאֱמִינוּ בְּה' וּבְמֹשֶׁה עֲבָדוּ (שמות יד, לא). יהי רצון שנוכח לנאולה השלימה במהרה, אמן.

שבת שלום ומבורך לכל בית ישראל

לדני יש התקפי דיכאון כי הוא חושב שהוא קניבאל ובגלל זה המשפחה חשבה להציע לו ללכת לפסיכולוג... לאחר שדני חזר מהפסיכולוג, בני המשפחה שואלים אותו: "נו, איך היה, מה דעתך על הפסיכולוג? דני רגוע מאד ענה: טעים!"

מידי שבת בשפתו היה זוכר רבי **יעקב שמואל זצ"ל** להודות לרבנית ולשבת את המאכלים שעליהם שרקה לכבוד השבת. פאחת השפחות נהנה החמין, ותרבנית הגישה אל השלשן את המאכל הקרוי קמעה, **מחכה לראות** מה יאמר רבי משה שמואל הפעם. האם גם השבת ישבח את תבשילה ויחמיא לה על החמין!?

תרבנית בקשה לדעת אם השבת אמתית הוא אם לאו... ואכן, טעם רבי משה שמואל מהמבשיל הקרוי, חפץ ואמר: "רעבעען, זבורית דידך פעדית דעלקא! רבנית, אפילו החלק הפחות משבח שלף טעמו **כטעם העדית** של אחרים..."

היום הוא המחר שאתמול כל כך פחדת ממנו...
כל העלונים: hamaor.net

אוטובוס מלא עיתונאים מתנגש בעץ ומתפך לתהום. חוואי זקן שמתגורר בסביבה מגיע לשם ובתוך שעתים הוא חופר בור גדול וקובר את כולם. לאחר כמה ימים, עובר שם השריף. כשהוא רואה את שרידי האוטובוס, הוא בא לחקור את הזקן. "כולם היו מתים?" "אני מאמין שכן. היו כמה שאמרו שהם לא, אבל אתה יודע, **עיתונאים**..."

משוגע ניכנס לרכב שלו, ומרוב היסטריה הוא מטלפן למשרה: "מהר, הגנבים גנבו לי את הכל באוטו – את מה, את ההילוכים, הם השאירו רק את מושבים!" לאחר כמה שניות הוא מתקשר שוב ואומר: "סליחה, התבלבלתי, נכנסתי לחלק האחורי של האוטו..."

"ויראו העם את ה' ויאמינו בה" ובמשה עבדו" במשך כל התקופה שבו הונחתו עשר המכות על מצרים עדיין היו מי שהיו להם **ספקות** שמא יד המקרה בדבר.

אולם כשהגיעו לידי "ויראו העם את ה'", כאשר היו חדורים ביראת ה', מיד ידעו כי הכול בא **מן השמים**. ללמדנו שניצוץ אחד של יראת-שמים שקול כנגד כל המופתים.

נוהג היה הגאון רבי **יוסף חיים זוננבלד זצ"ל**, עד לימיו האחרונים ממש, להשתתף בהלוויה המת. וכמעט כל בן תורה שנלב"ע, היה רבי יוסף חיים מלווהו **בכבודו ובעצמו** עד לבית העלמין. באחת ההלוויות שאירעו זמן קצר קודם פטירתו, כאשר ההליכה היתה כרוכה אצלו במסירות נפש, הקפיד גם אז ללוות את המת שהיה אחד מחכמי הישיבות בירושלים – ניגש אליו נאמן ביתו וביקש ממנו כי בפעם הזאת **יסתפק** בלוויי עד לשער האשפות ולא עד בית העלמין.

רבי יוסף חיים שמע את הבקשה והביע את פליאתו: "הנני חבר בחברא קדישא זה כבר **ארבעים וחמש שנים**, ולא ידעתי עד עתה שעמי מתייחסים ביחס מיוחד מאשר לכל שאר בני חברא קדישא המכתמים גלגם בגשם ובשלג עד לבית העלמין". ובמקרה אחר שביקשו ממנו להימנע מלטרוח ומלכתת רגליו עד לבית העלמין, סירב רבי יוסף חיים לשמוע והשיב בנימה של תרעומת: "וכי מה יכולים אנו, לצערינו, לתת לתלמידי החכמים בירושלים יותר מאשר כבודם האחרון? וכי גם **כבוד יחיד** זה שבן תורה בירושלים זוכה לו מכל חיי הצער, תאמרו לקחת ממני..."

לעילוי נשמת: שרון בן זרבה, ניסים בן רימה, שרה בת חורשיד, דינה בת והב, יוסף דהאן בן שמחה, ליאור בן אילנה, ששון בן טיפחה, שמחה בת לולו, יחיאל בן לולוה, פנחס חיים אורנה בן חנינה, נעימה בת עזרה, שולמית חיה בת אסתר, סעידה מול בת יעקב, מלכה בת שרה. פנחס בן פנחס, יגאל בן מלכה, דוד ומרים אלבו, הרב אלעזר בן שמחה, יחזקאל בן שמחה, דדה בת אסתר בנגובי, יעקב בן נטלי, רפאל בן קלרה, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, אלכסנדר בן זוהרה, אליעזר בן רגינה, אפרים אליהו בן מרים, שלום בן אורה מורי. הרב יוסף אברגיל, הרב יהודה יאיר, שמעון בן רינה, ישראל בן שמחה סבב. **מרן הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה**

